

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντής Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδίδεται: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: Ν. Βασιλειάδου, «Γεωργίου Βιζυηνῶ Ποιήσεις ἐν τῷ Φρενοκομείῳ». — Ἀποστόλι. Ἐξάγγελον, «Ἡπειρώτικα διηγήματα», (ἡ δυστυχημένη). — Γρ. Ξενοπούλου, Ὁ «Ψυχολογία», (δράμα). — Η. Ardel «Καρδία Σκεπτικιστοῦ», (μυθιστορία).

Ἐξωφύλλου: Ι. Χρονογράφου, «Ἀπογευματινή». — Γ. Ι. Κάρο, «Ἀνάλεκτα». — Μικρὰ χαρτάκια — ἐρωτήσεις — ἀπαντήσεις. — Ἀλληλογραφία». κτλ.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 34. — Ἐξωτερικῶς γρ. χρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.
Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῶ. ὁδὸς Χαροτσῆ, ἀριθ. 12.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» ἐκ-
δράζει εἰδικρινὴν συλλογικὴν ἐπιμέλειαν ἐπι-
την ἡμέραν κυρίως Μ. Γεδεών, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς
πολυκλαύτου αὐτοῦ μητρὸς

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ Ι. ΓΕΔΕΩΝ.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Τὴν Κυριακὴν, πού μᾶς ἐπέρασαν, ἔγιναν αἱ ἀρ-
χιερσεῖαι τοῦ Συλλόγου μας — εἶναι μοναδικὸς καὶ
δὲν χρειάζεται ἄλλα κανένα ἐπίθετον — διὰ τὸ ἀρ-
χόμενον συλλογικὸν ἔτος. Ἐκείνοι πού βρῆσκον οἰαν-
δήποτε εὐχαρίστησιν εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα,
μποροῦν εἰς τὰς διαφόρους συνεδριάσεις καὶ ἀρχι-
ερσεῖας τοῦ σεμιναρίου αὐτοῦ καθιδρύματος, νὰ ἱκανο-
ποιήσουν ἀρκετὰ τὰς ἰδιαιτέρας τῶν αὐτῶν κλίσεις.
Μπορεῖ, ὅλη ἐκείνη ἡ ξεχωριστὴ ὁμάς, ἡ ὁποία συνέρ-
χεται εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, νὰ ἔχη
νὰ ἐπιδιώκη καὶ νὰ ἐπιτυγχάνη καὶ ἄλλους ὑψηλο-
τέρους σκοπούς. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι συγγενῶς
ὅτι καὶ... πολιτεύεται κοινοβουλευτικώτατα. Μίαν
φορὰν καὶ μόνον νὰ παρευρεθῆς, καὶ ὅπως διόλου ξέ-
νος νὰ εἶσαι πρὸς τὰ παρασκηνία, θὰ ἐνοήσης ἀμέ-
σως τί συμβαίνει. Ὅλοι αἱ κεφαλαὶ ἐκεῖνοι, πού
ἀνήκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς διδασκάλους—καθη-
γητὰς δηλαδὴ— δικηγόρους καὶ ἰατροῦς, καὶ αἱ
ὁποῖαι (καθὼς μοῦ ἐπέστησεν ἄποιοι τὴν προσοχὴν
μου διὰ τὴν παρατηρήσῃ) ἔχουν γενικώτερον ἐξωτε-
ρικὸν γινώσκον τὴν φιλολογίαν, ὅλοι λέγω αἱ κεφα-
λαὶ ἐκεῖνοι ἔχουν κομματισθῆ εἰς δύο μερίδας, καὶ
συγκρούονται μὲ ὅλον τὸ ἀπειτούμενον εἰς τοιαύτας
περιστάσεις τάκτ. Τώρα μὲ τὸν κομματισμὸν δὲν
εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ ἐννοοῦμεν πάντοτε μεγάλα
καὶ τραγικὰ πράγματα. Πολλάκις εἶναι τὸ ἀθώ-
τερον καὶ πλατωνικώτερον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα πά-
σης συναθροίσεως ἀνθρώπων— τῆς ὁποίας τὸ κα-
τώτερον ὄριον μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μόνον ὁ ἀριθμὸς
δύο— ἐχόντων ἓνα οἰονδήποτε κοινὸν σκοπὸν. Ὁ
σκοπὸς εἶναι κοινός, ἔστω, ἀλλὰ φυσικὸν νὰ μὲν
πάντοτε καὶ τὸ αἰώνιον ἀόπτεροι ταῦτα πράξου-
σι... Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ, πολὺ συχνὰ δυστυχῶς,
ὁ σκοπὸς μὲ μίαν γενικωτάτην ἀρχίρεσιν λησιμονεῖ-
ται καὶ ἐξανερμίζεται καὶ μένει ἀπλῶς τὸ ἀόπτεροι
ἀρξοῦσι. Μὲ συγχωρεῖτε τὰς κλασσικὰς ἀναμνήσεις—
βλέπετε τὸ θέμα... πρόκειται περὶ καθιδρύματος ἐ-
ξόχως κλασσικοῦ καὶ σοφοῦ.

Πολλοὶ, μὴ κατανοοῦντες, εἶναι τῆς ἰδέας ὅτι ὁ Συλ-
λογος τελευταῖον ἔχει ἀποκλίνῃ ἐπιστηθῶς ἀπὸ
τὰς ἀρκετὰ μακροχρονίους παραδόσεις του. Δὲν τὸ
παραδέχομαι, πολλῶ μᾶλλον πιστεύω ὅτι ἐξακολου-
θεῖ νὰ βυθίζεται περὶ πολὺ στερεοτύπως καὶ συντηρη-
τικῶς ἐπὶ τῆς πεπατημένης τρίβου τῶν παραδό-
σεων. Μόνον καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν Σύλλογον — κινεῖς δὲν

μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ— ἐξέλιπον τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα
πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δικαίως ἢ ἀδίκως ἐπεβάλλοντο
εἰς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν ὡς ἀφρημέναι ἰδέαι ἀξιο-
λόγου περιωπῆς. Τώρα τὸ τάλαντον τὸ ἐνιαῖον καὶ
ὀλόκληρον κατενεμήθη εἰς νομίσματα· τὸ γένος τὸ
χρυσῶν διεδέχθη τὸ ἀργυρῶν καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς
φυλάξῃ ἀπὸ τὸ ὑπόχαλκον. Βεβαίως καὶ αἱ καιρικαὶ
περιστάσεις περιώρισαν ἐπιστηθῶς τὴν ἔκτασιν
τοῦ ἔργου καὶ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Συλλόγου· ἀλλ'
εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν περισυλλέξῃ τὰ δυνάμεις αὐ-
τοῦ ἐπὶ τινῶν ὀλίγων ἀλλ' ἀκριβῶς καθωρισμένων
σημείων, πάντοτε θὰ δύναται τις νὰ περιμένῃ κατὰ
τι γενναῖον.

Αἱ μεσαιωνολογικαὶ ἐρευναι π.χ. ἀφ' ὧν ἐξέλειπεν
δυστυχῶς ἡ Μεσαιωνολογικὴ ἑταιρεία, δύνανται πολὺ
συστηματικώτερον καὶ ἐπομένως ἀποτελεσματικώ-
τερον νὰ ἐπιδιώκωνται. Ἡ περισυλλογὴ τοῦ πρώτου
ὕλικου, πού εἶναι τὸσον ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐπι-
στημονικὴν μελέτην τῆς νεοελληνικῆς, ἀπὸ κανένα
ἄλλον δὲν δύναται νὰ γίνῃ καλύτερα παρὰ ἀπὸ τὸν
Σύλλογον, ἀρκεῖ ἐννοεῖται νὰ γίνετα ὅπως πρέπει,
καὶ νὰ ἀναλάβουν ἄνθρωποι πού νὰ νοιώθουν λιγὰν
ἀπὸ γλωσσολογίαν καὶ ἀπὸ τέτοια πράγματα· θὰ
ἤθελα ἀκόμη νὰ δοθῆ περισσοτέρα προσοχὴ καὶ εἰς
τὰ «Δημόσια ἀναγνώσματα» τοῦ συλλόγου διότι
αὐτὰ, κατὰ μεγάλην πλειονότητα δυστυχῶς, ἔχουν
καταλήθῃ εἰς στόματα ἀνθρωπαρίων, οὔτε ἐχόντων
οὔτε δυνάμειων νὰ εἴπουν δύο πράγματα ἢ μισθὸν
ἰδέαν. Ἄς κοιτάξουν ὀλίγον τί γίνεται εἰς τὸν
«Παρνασσόν» καὶ πόσον σέβονται ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τὸν
ἑαυτὸν τους καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀ-
γορητὰς, πού ὑπονοοῦμεν, πρέπει νὰ τοὺς δώσουν νὰ
καταλάβουν, ἂν δὲν τὸ κατορθώσουν μόνον των,
ὅτι δὲν εἶναι τὸ βῆμα τοῦ Συλλόγου ἡ ἐνκοιλιώτερη
ῥεκλιμα.

Ι. ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Εἶναι γνωστὸ τὸ γούστο πού ἔχουν οἱ περισσότε-
ροι διὰ τὴν κάμνον συλλογὰς διαφόρων ἀντικειμένων.
Τὸ γούστο αὐτὸ, περιττὸ νὰ τὸ ποῦμε, δὲν εἶναι
ὅπως διόλου ἀνέξοδος· ἀπ' ἐναντίας πολλάκις ὑπο-
βάλλει εἰς δυσπερίβλητα ἐξοδα καὶ κόπους. Καὶ
ὅμως οἱ συλλογεῖς δὲν ἀπελπίζονται. Ἐξακολουθοῦν
καὶ οἱ περισσώτεροι μὲ τὴν ἀπελπιστικὴν συναίσθη-
σιν ὅτι, καὶ διπλὴν ζωὴν ἀνθρώπου ἂν εἶχον, δὲν
θὰ εἰμποροῦσαν πάλιν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον
πού ἀνέλαθον.

Τί ἀπελπισία!

Εὐγλωττότατα μετέφρασεν αὐτὴν τὴν ἀπελπι-
σὶα ἓνα ἐρασιτέγνης... μέθυτος, ἐνὸς κυλοῦσε κάτω
ἀπὸ ἓνα τραπέζι τοῦ καπηλίου: «Ἐνὸς μόνου μὲ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙῷ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Ἀφρημένος μὲ μαλλιά ἀτμηλῆτα, ζέσκεπα καὶ
κυματοῦντα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὁ ποιητὴς πλανᾷ τὰ
βλέμματά ἀπὸ τὸν γλαυκὸν ὄριζοντα καὶ ἀκουμπι-
σμένος στέκεται εἰς τὸ παράθρονον τοῦ Δρομοκίτιου
φρενοκομείου. Εἰς τὰς χεῖράς του κρατεῖ φύλλα ση-
μειωματρίου καὶ κάπου κάπου οἴπται μερικὸς του
στίχους εἰς τὰ παλιόχαρτα ἐκεῖνα, μελανωμένα καὶ
κακόγραφα, ὡς πάπυροι βιβλιοθήκης. Ὁ Βιζυητὸς
τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε τὴν ἐμπνευσίν του. Ὁ θο-
λωμένος νοῦς του εἶχε καὶ στιγμὰς ἐγερροσύνης· κα-
θαρῶ ἀπεσταλακτικῶς νάματος καὶ ἡ σκοτισθεῖσα
διάνοιά του ἀπὸ τὰ οἰκτρά παραπληγήματά της, ἐπι-
θροβόλει ἐνίστα χροσαυγίς λαμπηδόνος, πλειστάκις
ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως αἰθερίας. Τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα
ἦσαν ἡ νευροπαθολογικὴ φωτογραφία του, ὡρᾶ
ἀντανάκλασις καλλιτεχνικῆς διανοίας σθενομυῆνης
εἰς μοιραῖον παραχορδισμόν καὶ εἰς ἐξάρθρωσιν, ἀλ-
λὰ καὶ μὲ κάλλος προτύπως ζωγραφούμενον εἰς τὴν
ζωοφόρον Παρθενῶνος.

Ἦ τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα! Ποτάκις τοῦ ποιη-
τοῦ ἡ φαντασία δὲν ἀπετύπωσε τὴν ἰδανικὴν
της εἰκόνα καὶ ἡ καρδία πλήρης κλωσίνης
δὲν ἀπεκρυστάλλωσε τὸ λυγρὸν παράπονόν της,
τοῦ κόσμου τὴν κακίαν. Ἀλλ' ἐζήτει καὶ πάλιν νὰ
θελῆ, νὰ γελᾷ εἰ δυνατόν τὸν παιδικὸν γέλωτα
τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγάπης. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν,
τὴν ὁποῖαν εἰς τὰς γραμμάς ταύτας περιγράφω, εἶ-
ρον τὸν ποιητὴν στιχογραφῶντα καὶ ἀπαγγέλλοντα
μὲ μορφασμούς καὶ μὲ χειρονομίας τὴν τελευταίαν
στροφὴν του... κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπᾷ...

Ὅταν εἰσῆλθον δὲν μὲ κρατήρησε καὶ ὅταν
χειδεῖται τὸν ὄμιόν του, ἐζήτησα νὰ ποικίω εἰς τὸν
τελευταῖον στίχον του «μὲ ἀγαπᾷς Βιζυητὴ» ἐκεῖ-
νος τέλει ἀφρημένος ἐπανελάβε τὸν στίχον

*Νὰ μάθω τί θὰ γένη,
τὸ κρῖμά μου ἂν σοῦ πῶ:
— πῶς εἶσαι παρδρευμένη
καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπᾷ!*

Καὶ ἐξακολουθεῖ: «Ἄ! δὲν εἶμαι πρωτότυπος,
εἶμαι κλέπτης καὶ παραχαράκτης τοῦ δημοτικοῦ
μας τραγουδιοῦ... Ὅυτε ἡ ἀρχὴ μ' ἀρέσκει τώρα...
ἢ ἡ ποίησις...

*Εἰς τῆς ζωῆς τὸ κῆμα,
περτάμορφη καρὰ,
ἴπῃρα μεγάλο κρῖμα
καὶ πάσχω θλιβερά.*

*Πνευματικὸ κανένα
ζητοῦσα νὰ σωθῶ
καὶ ἔρχομαι σὲ σέγα
νὰ ξεμολογηθῶ.*

*Νὰ μάθω τί θὰ γένη,
τὸ κρῖμά μου ἂν σοῦ πῶ:
— πῶς εἶσαι παρδρευμένη
καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπᾷ!*

Εὐγε! περίφημα! Εὐγε! φωνῶ καὶ κροτῶ τὰς
χεῖράς μου. Ἐκεῖνος τότε μὲ ἀντελήθη, λαμβάνει
τὸ παλιωμένο καπέλλο του καὶ εἰρωνικῶς ὑπο-
κλίνων·

— Κύριε ἰατρέ, μοὶ λέγει, εὐχαριστῶ ὅτι κατε-
δεχθήκατε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε ἐπειτα ἀπὸ μίαν
ἑβδομάδα.

— Καὶ ἐγὼ εὐχαριστῶ, κύριε ποιητῆ, τὴν τύχην,
ἧτις μὲ ἐδειξε τὸν οἴστρόν σας καὶ τὸ ὠραῖον τρα-
γουδάκι, ἔστω καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα.

— Τὸν οἴστρόν μου; χα χα χα! Καθ' ἑμὲ ἰατρέ,
τόσον χρόνον μετ' ἐμοῦ εἶ καὶ οὐκ ἐγνωκᾶς με Φί-
λιππε; Τὸν οἴστρόν μου εἶπες; χα χα χα! καὶ ξε-
κροδίζεσαι. Οἴστρος καὶ φρενοκομείου, ποίησις καὶ
ἐξορία, πῶς τὰ συμβιδιάζετε σὺ καὶ ὁ κόσμος; Μὲ
παραδέχεσθε παραφρονα, τραλλόν....

— Κύριε Βιζυητὴ, ποτὲ!

— Ὅλοι τὸ ἀρνεῖσθε καὶ ὅμως μὲ κρατεῖτε εἰς τὸ
φρενοκομεῖον. Κάπου κάπου ξεφυτρώνει κανεὶς φίλος
καὶ μὲ ὀμιλεῖ περὶ οἴστρου, φαντασίας. Τώρα... ὅταν
μὲ ἀπεμώσωσθε ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, μὲ ἐρρίψετε τῆς
τύχης ἔρμαιον μακρὰν σας, μακρὰν τῆς ζωνῆς καὶ
γλαυκῆς μου, διότι δὲν γνωρίζω τί κακὸν σας ἔκαμα.

Ἐδῶ ὁ ποιητὴς κατέπιε λυγρὸν του καὶ ἐπα-
νέλαβε:

— Εἶμαι ὅμως στοικὸς καὶ φλεγμικὸς ἐγγλέζος
νὰ φιλοσοφῶ τὰ σχέδια, τοὺς πόθους μου, νὰ ὀμιλῶ μὲ
τοὺς τραλλοὺς αὐτοὺς συντρόφους μου διότι, τί νὰ
κᾶμω... θέλετε νὰ ἴμαι τραλλός... τὸ παραδέχομαι.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐξωγραφῆθη οἰκτρός μορφα-
σμός ἐσχάτης ἀνίας καὶ ἡ ὅλη στάσις του ἔλαβε
πλαστικὴν βλακώδη. Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ σιωπη-
λοὶ ἐμείναμεν καὶ οἱ δύο. Ματαίως ἐγὼ συντετρι-
μένος κατὰκροδᾷ ἀνεμόβλευσον τὸν νοῦν μου νὰ εὑρῶ
κάποιαν φρασεολογίαν νὰ ἀνακουφίσω τὴν ψυχὴν του.
Ἀΐφνης σπασμωδικῶς τραβᾷ ἓνα χειρόγραφον καὶ
ἀπαγγέλλει:

*Ὁ ἥλιος μὲ ὑστεραῖς ματιαῖς
χ.λωρὰ βουρὰ χρυσῶναι
δροσιά ἀναπνεῖ στῆς μωρτιαῖς
καὶ κελαιδεῖ τ' ἀηθόρι.*

*Ἀκούεις καὶ τὸ ἐννοεῖς,
τί νὰ σημαῖν θέλει;
τὴν δόσι μᾶς χρυσῆς ζωῆς,
ξανθῆ μου, σὲ ἀναγγέλλει!*

*Καθὼς ὁ ἥλιος θλιβερὰ
τὴν γῆν τὰ βράδια ἀγίνει
ὅμοια τὸ γέλιο καὶ ἡ χαρὰ
ἀπ' τὴν ζωὴν μου σβένει.*

Ἦτανε χρόνια κ' ἐποχή
ποῦ ἦσο ὅλη ἰδική μου
μεδίδεις χρόνια ἐντευχῆ
καὶ δροσιά οὐράνια στὴν ζωὴ μου.

Ἄλλὰ γεμάτη κάκια ἢ γῆ
μᾶς ἐχώρισε ὁ φθόρος
ἄχ! ἡ καρδιά μου ἔχει ραγῆ
καὶ κλαίω, ὠμέρα, μόρος!

Μόλις ἐτελείωσε καὶ ἡ φυσιογνωμία του περισσότερον ἠλλοιώθη. Ὁρμαίνεν ὡς κερὶ νεκρικοῦ θαλάμου, ἐκλείσει τὸ στόμα, ἐστράφη εἰς τὸ ἀχνὲς τοῦ ὀρίζοντος καὶ παρεδόθη εἰς τὴν λύπην, εἰς τὸ ρέμβος. Θεέ μου, τί νὰ ὑπέφερον ὁ ἀτυχής! Ἐνόμισα φρόνιμον νὰ μὴ τὸν ταράζω πλέον. Τὸν ἀρήξα ἐπὶ ἡμίσειαν ὦραν καὶ ἐπανάβην. Δὲν τὸν εὔρον. Ὁ Βίζυκνος ποῦ εἶνε; ἐρωτῶ καὶ οὐδείς γνωρίζει. Εἰσέρχομαι εἰς τὸν κοιτώνα του καὶ τὸν βλέπω ροχαλιζόντα ἐπὶ τῆς κλίνης. Γλυκεῖα γαλήνη περιέχυσε τὴν ἀγριωπὴν του ὄψιν καὶ ὁ ποιητὴς ἐκοιμήτο. Ὁ ἀνεμὸς εἶχε ρίψει τὰ φύλλα τοῦ σημειωματαρίου του χάμω, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἀντιγράψω. Τόσον στρυφνὰ, συμβολικὰ, διωρθωμένα καὶ μισοσυσμένα γράμματα! Ἐξ ὧσων εἰμπόρεσα νὰ ἀντιγράψω, ἰδοὺ δύο τοῦ ποιήμα-
τα ἀκόμη. Τὸ ἐν περιστάσει μητέρα παρὰ τὴν θάλασσαν κλαίουσιν τὸ μονάκριβο παιδί της. Ὅ, τι χαρακτηρίζει τὸ ποιηματάκι τοῦτο, εἶνε αἱ λυμπρὰί του εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς ἐφραντάσθη ὁ ταραγμένος νοῦς του:

Εἰρηρικά τὰ κόματα
εἰς τ' ἀρογιάλι μὰ βραδὴ
ἀντὴ.λαζαρ φιλήματα
μὲ τὴν ξανθὴ τὴν ἀμμουδιά,
ὡσὰν τ' ἄθωα τὰ παιδιὰ
Εἰς βράχο ποῦ ἀσάλευτος
κρατεῖ ψηλὰ τὴν κεφαλή
βροσκός αὐτοδασκάλευτος
μὲ τὴν φλογέρα τὴν καλὴ
τραγοῦδι πένθιμο λαλεῖ.

Ὁ ἔσπερος ποῦ φαίνεται
ὡσὰν διαμάντι καθαρὸ
καθρεφτιστὸς κυμαίνεται
εἰς τῆς θαλάσσης τὸ νερὸ
ὡσὰν εἰς κόβνια τὸ μωρὸ.

Εἰς ὄχθο, σὲ ξερόρομμα
ὀποῦ ἀσπρίζει ἀπὸ μακρὰ
ἢ γὰ μὲ μαῦρο φῶρεμα
τραγοῦδια μοιρολογεῖ πικρὰ
σὰν νὰ ραροῦριζε μικρὰ.

Στὰ στήθη της σὰν κόματα
βαθειὰ μὲ γρήγορος παλιμὸς,
μάνας κινῶνται αἰσθήματα,
ποῦ ἔχει ἄγροδος τοῦς ὄρθα.λιμὸς
καὶ καταπίνει στεναγμούς.

«Ἐχει ὁ Θεὸς τ' ἀστέρι μου»
ἀδιὰ στό.λισμα στὸν οὐρανὸν»
ακ' ἐγὼ μ' ὀλότρεμο τὸ χέρι μου»
ἀἀκουβισμένο εἰς τὸ γαλανὸν»
ατὸ λικρο... ἢ φτωχοῦ.λα τὸ κουνῶ»

«Σὰν ἄστρο μᾶς χωρίσθηκε»
ἀποῦ ὄσους τὸ ἰδοῦν κα.λοκαρδεῖ»
σὰν 'ποσπερίτης σβύσθηκε.»
«Κίματα, κλάψτε μ' ἐπειδὴ»
«ἦτο τὸ μόνο μου παιδί.»

Τὸ δεύτερόν του ποιήμα εἶναι ἡ «Λήδα καὶ ὁ Κύννος» τῆς μυθολογίας. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατώρθωσα νὰ τὸ ἀντιγράψω καὶ μὲ περισσοτέραν νὰ τὸ συμπληρώσω εἰς τὰς κλωθὰς στροφῆς του. Ἀλλὰ τὸ ὅλον καὶ ὡς τεχνικὴ πλοκὴ καὶ ὡς φαντασία εἶναι λυμπρὰ ποιημένων.

Μιὰν ἡμέρα, λέγει ἡ Λήδα
ἤμουρ μόνη κ' ἦταν σχόλη
καὶ ἡ ζέστη ἦτο πο.λλὴ
ἐ.λουόμουνα καὶ εἶδα
στὸ νερὸ, στὸ περιθό.λι
ἕνα κάτασπρο πον.λί.

Εἶχε κορτουλὰ ποδάρια
ἐκο.λύμβα π.λήρ μὲ χάρι
μὲ καμαρωτὸ λαιμὸ
κ' ἔστει.λα τὰ δυὸ ζαγύρια
ἴσως ἕνα μὸν τὸ πάρη,
νὰ τὸ εἶχα, ἐπιθνμῶ.

Ἐξαφρα ψη.λὰ πετάει
κ' ἔρχεται σέμένα χάμον
σὰν τὰ ἡμερα πον.λιά.
Μιὰ ἐπιθυμιὰ μ' ἀρπάει
ἕνας πόθος στὴν καρδιά μου
νὰ τοῦ δώσω δυὸ φιλιά.

Μὰ κ' ἐκεῖνο ἐρωτῶ.λο
μ' ἀνεμίξει, μὲ χαϊθεῖνε
μὲ τὰ μα.λακὰ φτερά,
θέ.λει νὰ τὸ κάμω φί.λο
καὶ συγρὰ μὲ συχροεῖνε
διὰ νὰ μβοῦμε στὰ νερά.

Το.λυμρὸ, τοῦ λέγω, πταιίστη
θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφα.λι,
θᾶχης ἄσχημο σκοπὸ.
Μὰ ε.λα π.λι ποῦ ἡ ζέστη
ἦτανε φωτιὰ μεγάλη;
«Λούσον!» τῶκραξα, σὲ ἀγαπῶ!

Στὴν ποδιά μου ἔχει χυμιεῖνε
μὲ τὴν κίτρινή του μύτη
καὶ μὲ τσιμπησε τρία φιλιά
κ' ἔστερα ἔχει βουλήξει
μ.λοῦμ! εἰς τὸ νερὸ. Στὴν τρίτη
ἐβουλήξαμε ἀγκα.λιά.

Ἦτανε πον.λί ἢ πα.ληκάρι
καὶ μέσσιγγε εἰς τὴν ἀγκά.λη
δίχως κὰν ἀνάσα γὰ νὰ πάρη;
—Ὡ ὁ μέγας Ζεὺς νὰ ζῆ—
Ἐπειτα στὸ περιγιά.λι
κοιμηθήκαμε μαζῆ.

Τὰ ποιήματα ταῦτα εἶναι ἀνέκδοτα βεβαίως καὶ τόσα ὅτε ἠσύχασεν ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὰ βάσανά του, ἠθέλησα χάριν τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» νὰ τὰ δημοσιεύσω. Ἴσως προσεχῶς ἀποστείλω καὶ μίαν ὠραίαν του ballade προῖον καὶ αὐτὸ στιγμῶν καλλιτεχνικῶν, ἐν τῇ ζάλῃ τῆς παραρροσύνης του.

Ἐν Φαναρίῳ

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Στὸ Γρουπάρι.

I

Ὁ ἄντρας της εἶχε δυὸ μῆνες πεθαμένος, καὶ κοντὰ σ' αὐτὴ τῇ φωτιᾷ, ποῦ τῆς εἶχε ἀνάψει ὁ χάρος στὴν καρδιά, συλλογιζόνταν ἡ δυστυχημένη χωρὶς ὁ νοῦς της νὰ μπορῆ νὰ βρῆ πουθενὰ λιμερί νὰ λιμεριάσῃ, πῶς δὲν εἶχε καὶ τὰ ἔχοντα νὰ κυβερνήσῃ στὰ ὑστερὰ τὸ σπῆτι της. Καὶ συλλογιζόνταν τότε ὅχι τὴν καλοπέραση ποῦ εἶχε ὄντας ζοῦσε ὁ μακαρίτης, μὲν τὸ ψωμάκι μόνον. Ναι τὸ ψωμάκι. Τὸ ἀμπάρι δὲν εἶχε, παρὰ γιὰ μιὰ φουρνιὰ καρβέλια ἀλέθρι καὶ ὑστερα; «Τί θὰ γένο τάχα, ἔλεγε ἡ κατακαυμένη, τί νὰ κάμω, ποῦ νὰ βραίσω;» καὶ τὰ μάτια της κατέβησαν σὰν τὰ ποτάμια στὰ πρωτοβόρχια.

Μὴ νὰ εἶχε καὶ τ' ἀμπελοχώραρα τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ κάμῃ γέννημα νὰ περάσῃ χρονικίς, ἢ περιμένε ἀπὸ κανέναν ἄλλον νὰ τῆς δώκῃ, ἢ νὰ της στείλῃ. Ἐνα παιδί ποῦ εἶχε ἦταν μικρὸ καὶ ὅσο νὰ τῶρ-
χουνταν ἡ ὦρα νὰ ταξιδευτῆ ἤθελε καὶ αὐτὸ ἐξοδα. Ὁ γαμπρὸς της ἐνανήμισυ μῆνα ὑστερα ἀπὸ τὰ πικρὰ μαντάτα τοῦ ἄντρα της, πῆρε τὴ γυναῖκα του ἀντάμα, τόρα πρώτη βολὰ ὑστερα ἀπὸ τόσα ταξίδια, καὶ ἔφυγε. Τὴν ἡμέρα ποῦ ἤθελε νὰ φύγῃ πῆγε στὸ σπῆτι του καὶ τὸν ἤρε στὸ χαγιάτι ποῦ ἔδενε ἐκεῖνη τῇ ὥρα τὰ ντισάνια. Ἄμα τελείωσε τὴ δουλειὰ του τὸν ἐκραξε μέσα στὴν κάμαρη καὶ τοῦ λέει μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Τί θὰ γένομε ἐμεῖς ἐδῶ, Γεωργάκη, ἔτσι θὰ μᾶς παρατήσῃ;

— Τί θὰ γίνετε; ὅτι γένεται καὶ τὸ ἄλλο τὸ χωριό, τῆς ἀπάντησε μὲ πολὺν ἄγριο τρόπο.

— Δὲ θὰ μᾶς στέλνῃς κανένα γράμμα, δὲ θὰ μᾶς;...

Δὲν πρόφτακε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν κουβέντα της

ἡ κατακαυμένη καὶ ὁ Γεωργάκης γύρισε τὸ πρόσωπό του ἀλλοῦ καὶ βγήκε ὄξω χωρὶς νὰ δευτερώσῃ ἄλλο λόγο.

Βγαίνοντας ὁ γαμπρὸς της, ἐκεῖνη χύθηκε καταγὶς ἀπὸ τὸν τοίχο ποῦ ἦταν ἀκουμπημένη, σὰν νὰ τῆς ἤρθε μολυβιά στὴν καρδιά. Ἐκλαψε ὡς ποῦ ξεθύμανε καὶ σηκώθηκε καὶ βγήκε καὶ αὐτὴ ὄξω μὲ τὰ μάτια πρησμένα καὶ μὲ τὴν ποδιά λιμνωμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Εἶπε τὸ αῶρα καλὴ» στὸ γαμπρὸ της καὶ ἔφυγε δίχως νὰ τοῦ πῆ οὔτε αὐτὴ ἄλλο λόγο, οὔτε αὐτὸς, ξὺν ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἀρήνω γειά».

Κατὰ ποῦ κατέβαινε στὴ σκάλα ἀπάντησε καὶ τὴ θυγατέρα της τὴ Δέσπω ποῦ εἶχε πᾶει νὰ ρίξῃ χορτάρι στ' ἄλογο.

— Θὰ φύγῃς, μάννα, τῆς λέει, δὲ θὰ κάτσης νὰ φᾶμε ἐδῶ;

— Μὲ καλοχάρδισε ὁ ἄντρας σου καὶ μῶφυγε ἡ πείνα, εἶπε, καὶ τὰ μάτια της ἀργίνησαν πάλι νὰ χύνουν βροχὴ τὰ δάκρυα. Εἶπε καὶ σ' αὐτὴν τὸ αῶρα καλὴ» τὴ φίλησε καὶ ἔφυγε.

Δὲν ξέρω πῶς περνοῦν οἱ γαμπροὶ μὲ τὲς πεθερὲς σ' ἄλλους τόπους, μὰ στὴν Ἠπειρὸ οἱ πεθερὲς τοῦς γαμπροῦς τοῦς ἔχουν ψηλὸ καμάρι καὶ, ὄντας πηγαινόντες στὸ σπῆτι τοῦς, τοῦς ταῖζουν ὄλο τηγανισμένα ἀβγά καὶ τοῦς φυλάγουν τοῦς καλύτερους μεζέδες καὶ τὰ καλύτερα φαγιά. Μιὰ γειτόνισά μου, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἕνα-δυὸ παραδείγματα, εἶχε ἕνα κοπάδι κοτοπούλια καὶ δὲν ἔδινε ἀπ' αὐτὰ οὔτε φτεροστὰ παιδιὰ της ποῦ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ ξένα, καὶ ἄς τὴν χιλιπαροκαλοῦσαν, καὶ ἂν θελετε νὰ τὸ πιστέψετε, ἀπὸ τὸ φόβος της τὰ πῆγε σ' ἄλλο σπῆτι. Τὰ φύλαγε γιὰ τὸ γαμπρὸ της, ὄντας θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ ταξίδι.

Γιὰ νὰ πῶμε μὲ λίγα λόγια στὴν Ἠπειρὸ, οἱ πεθερὲς ἀγαποῦν πολὺ τοῦς γαμπροῦς, καὶ κάμποσες τοῦς ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦς, καὶ οἱ γαμπροὶ ἀγαποῦν καὶ αὐτοὶ πολὺ τὲς πεθερὲς καὶ καμμιά φορὰ περισσότερο ἀπὸ τὲς μανάδες τοῦς. Ἐνας γείτονάς μου καὶ αὐτὸς, πῆγαινε σ' ἀμπέλι καὶ τὰ σταφύλια ποῦ ἔβανε στὸ μαντήλι τᾶστελνε ὄλα στὴν πεθερὰ του καὶ στὴ μάννα του οὔτε φτεροῦδι.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς αὐτὲς οἱ τρυφεράδες εἶναι μονάχα στὴν ἀρχὴ, μὰ καὶ τὸν ἄλλον καιρὸ δὲν τὲς δέχονται βέβαια οἱ γαμπροὶ τὲς πεθερὲς ὡπὼς ὁ Γεωργάκης ὁ Τριαντάφυλλος τὴν πεθερὰ του τὴ Θανάσena, καὶ μάλιστα τὴν ὥρα ποῦ νᾶναι γιὰ ταξίδι, ποῦ ὁ Θεὸς τῶξερε ἂν θὰ ξαναγλέπονταν.

Ἦταν λοιπὸν δυσχερῆστῆτος ὁ κύριος Τριαντάφυλλος ἀπὸ τὴν πεθερὰ του καὶ κοντὰ σ' ἄφρον καὶ ἡ γυναῖκα του. Ὁ ἀπορέσατε γι' ἄφρον καὶ ὁ ἀπορέσατε ἀκόμα περισσότερο ὄντας θὰ σᾶς πῶ παρακάτω τί μάννα ἦτον ἡ Θανάσena τοῦ Κλαδᾶ στὴ θυγατέρα της τὴ Δέσπω.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὰ χαϊδέματα

και με τα ρέγουλα που εκανε η Θανάσνα της θυγατέρας της και ολοι τώλεγαν πως άλλο κορίτσι δεν είχε τέτοια μάννα. Και δεν είχαν άδικο να τα λέν αυτά, γιατί η Θανάσνα όπου πήγαινε και όπου στέκονταν ολο τήν έννοια της Δέσπως είχε. Τήν είχε μαθει νοικοκυροσύνη που τή ζήλευαν όλα τα κορίτσια του χωριού. Θάμαζαν όσοι είδαν τα σκουτιά που πήρε η Δέσπω όντας παντρεύτηκε.

Μά όλα αυτά η Δέσπω τ' άστέγησε άμα πέθανε ο πατέρας της, γιατί πήρε το κεφάλι της άγέρα και πάντοτε είχε μούτρα κατεβασμένα στη μάννα της.

Και γιατί, θα πείτε, όλα αυτά η δυσαρέσκεια; Γιατί τώχαν και οι δυο και ο Γεωργάκης και η Δέσπω σώνει και καλά πως ο μακαρίτης Θανάσης άφηκε τάχα παράδες, κι' ούτε μοιραδικό τους έδωκε, ούτε τους έκαμε καθόλου λόγο. Έκανε μάλιστα και τον κακόμοιρο για να βγάλουν την ιδέα οι συγγενήδες και ο κόσμος.

Αυτά τους κανάρχησαν και τους διάβασαν οι φτονερές γρακαζές της γειτονιάς κι' άρτοι τα πιστεύσαν και τάχαψαν σαν λουκούμια. Πίστεψαν εκείνους που δεν ήθελαν να ιδούν την καυμένη τή Θανάσνα ούτε στον τοίχο κολημένη.

Όντας πήγαν τα πικρά μαντάτα από το μακαρίτη το Θανάση κανέναν δεν τήν λυπήθηκε κι' όσοι πήγαν να τήν παρηγορήσουν ολοι ζώκαρδα τής έκαριναν και άντρες και γυναίκες και καθέναν βγαίνοντας ύστερα ήλεγε τα δικά του.

— 'Ακούτ' εκεί! ήλεγεν ο ένας να κάμη πως λυπιέται και πως τήν κόβει για τον Κλαδά!

— Και που νάξερε ο μακαρίτης ο Θανάσης πως αυτά τα κάνη για τα μάτια, ήλεγε ο άλλος.

— Και που νάξερε πως αυτή είναι έτοιμη ν' άρπάξη κανέναν άλλον, χωρίς να περιμένη να περάσουν ούτε οι σαράντα και μπορεί να τον έχη και στο μάτι, πετάζονταν άπ' τήν άλλη μεριά άλλος. Και άλλος πάλε:

— Μωρέ με τή λίρα που έχει η Κλαδίνα, καλό τυχος που θα τήν κάμη γυναίκα.

Όντας έπιαναν κουθέντα οι γυναίκες τής γειτονιάς δεν είχαν άλλο στο στόμα τους από τήν καυμένη τή Θανάσνα. "Αν ήθελε καμμιά να κρίνη κατ' μέρος της, εϋτ'ς οι άλλες τής έπεραν το λόγο από το στόμα.

— Αυτήν να λυπηθούμε, ήλεγαν, που έχει κάμπο κι' από τή μάννα της και από τον άντρα της και θα ζήση άργόντσια! ή έχει το σκυλλί, ή το γατί; Έχει ένα παιδάκι που κι' άρτο ύστερα από λίγον καιρό θα ταξειδευτή να δουλέψη για να στείλη τής μάννας του και η κυρά Θανάσνα θα κάθεται με το ποδάρι άπανωτό.

II

"Ολοι λοιπόν τώχαν βάλει με ποιόν; με μι' άμοιρη και δυστυχισμένη γυναίκα που έμεινε όρφανή και έρημη 'ς τους πέντε δρόμους. Και γιατί; Γιατί,

λέει, είχε παράδες και έκαμε τον κακόμοιρο. "Αυ και σαν είχε παράδες έσκότωσε ή έκλεγε και τα πήρε; "Αν είχε τάχε από τους γονήδες της και από τον άντρα της. "Επρεπε γι' άρτο να τήν έχη με κακό μάτι ο κόσμος;

Πούθε, στα ύστερά, για να πούμε και το άλλο, θάχε του; παράδες ή Θανάσνα του Κλαδά; "Από τον άντρα της; Αυτός ο κακομοίρης ήταν μεροκαματιάρης άνθρωπος αδύνατος και κακορίζικος και τον περισσότερο καιρό ήταν άρρωστος και κοιταμενος κατ' πως μολογούσαν οι συντεχνίτες του οι μαραγκοί όσοι έρχονταν από τήν Πάτρα. "Ολοι έλεγαν πως του μακαρίτη του Θανάση δεν του περισσευαν περισσότερο από τετρακόσιες δραχμές το χρόνο κι' αυτές από λίγες λίγες που τες έβγαζε, τες έκαμε λίρες και τες έστελνε να κυβερνηθ' το σπίτι του. Το μολογούσε πάντοτε κι' ο Παπαβασιλ' που διάβαζε τα γράμματα της Θανάσνας κι' άπορούσε που η γυναίκα του Κλαδά κυβερνούσε το σπίτι της, με είκοσι και κάποτε με δέκα πέντε λίρες το χρόνο καλύτερα από κείνες που ζώδευαν σαράντα κι' άς μη είχαν περισσότερες ψυχές.

Είχε, λέει, κάμπο κι' από τή μάννα της. Και πούθε τάχε βρή τα χρήματα η Δήμενα του Πετρινού; αυτή δε φύλαγε ούτε για θαρτικά, κι' ο παπ'ς τώξερε τί φτώχεια τραβούσε, άμα πέθανε ο Δήμος, που δεν έτρωγε ούτε πέντε βολές το χρόνο κρείσσιν' ένα μήνα μπροστά που να πεθάνη, τή γύρευαν άπ' έδω κι' άπ' εκεί οι μουχτάριδες για τα βασιλικά κι' από τή στενοχώρια άρτη ίσα-ίσα άρρώστησε και πέθανε.

"Επειδής η μακαρίτισσα η Δήμενα ήταν η πρώτη νοικοκυρά του χωριού, τή φτονούσαν, κι' άμα τήν παινούσε κανέναν τώριγαν στους παράδες "έχει κι' είναι νοικοκυρά». Και τί είχε; "Ο μακαρίτης ο Δήμος τής έστελνε ίσα-ίσα που κυβερνούσε το σπίτι της και δεν του περισσευαν κι' άλλα. "Αν ήταν άλλη στο ποδάρι της δεν περνούσε ούτε ένα ξάμενο μ' άρτα τα έξοδα, όχι ένα χρόνο. Λίγα τής έστελνε, μά περνούσε άρχοντικά, γιατί ήξερε πως να ζοδέψη τον παρ' κι' όσοι μπήκαν στο σπίτι της, ολοι το μολογούσαν πως η Δήμενα του Πετρινού ήταν νοικοκυρά που δεν είχε συντρόφισσα στο χωριό.

Οι γρακαζές κι' οι τεμπέλισες φούσκωναν από ζήλια, άμα τήκουγαν αυτά. (Ακολουθεί).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ίδε σελ. 106).

Βένιερος.—"Ωρα τους καλή! (τεταραγμένος): ώρα τους καλή... "Αλλά σύ, προς τον όποιον άπετάνθησαν ως προς σωτήρα ούρανοκαταίθιατον, δεν έπρεπε, αν είχες τήν στοιχειώδη φιλοτιμίαν, να τα πείσης

ότι οι φόβοι των είνε... άποκνήματα ζωηράς φαντασίας; Πώς;

Εϋτύχιος.—"Α, όχι! "Η πράξις μου δεν θα ήτο τιμία, σ'ς βεβαιώ... Διότι— τί να σ'ς κάμω;— πρώτος εγώ έχω τήν ιδέα, που τρομάζει τα όρφανά.

Βένιερος.—"Εσύ; και τολμάς;...

Εϋτύχιος.—Τολμώ και θα τολμήσω τα πάντα! Δεν έχω καμμιάν πεποίθησιν απόλυτως εις τον χαρακτήρα σας. Δεν σας εμπιστεύομαι ανθρώπους, που τους άγαπώ. Δεν ξεύρω τί θα γίνη εις τας χείρας σας ή περιουσία των όρφανών... δεν ξεύρω τί θα γίνουν εις τας χείρας σας αυτά τα όρφανά.

Βένιερος.—(βήχει). "Αθλιε!.. Αυτά σου ειπε να μου πής εκείνος-έκει πρωτήτερα; (δεικνύει το τραπέζι).

Εϋτύχιος.—(Κινοούμενος προς τήν κλίμακα). Κανείς δεν μου τα ειπε: τα είδα εγώ. "Ανθρωπος που σημαδεύει τα χαρτιά με τήν καρτίτσα, με τήν ελπίδα να κερδίση από τους ανθρώπους που φέρνει στο σπίτι του να διασκεδάσουν, εκκτό-διακόσες δραχμές, θα πη πως έχει το πάθος τής φιλοχρηματίας σε τέτοιο βαθμό, ώστε να είνε ικανός για κάθε κατάχρησι, χωρίς να εμπορή να τον σώση ούτε περιουσία άτομική, ούτε κοινωνική...

Βένιερος.—(παροξυσμός βηχός ακατάσχετος). Είσαι ψεύτης και συκοφάντης!... συκοφάντης...

Εϋτύχιος.—"Ανθρωπος που καταχράται τήν άπειρίαν και τήν άθωότητα ενός κοριτσιού σαν τήν "Αθή και καταδέχεται νάντλη ένοχον ήδονήν, υπό το άισχρόν πρόσχημα τής πατρικής θωπείας, θα πη ότι έχασε π'ν ήγνος άζιοπρεπείας και αιδούς και ότι—κατηνώδης και εγωιστής—τα πάντα εμπορεί να κάμη, άρκει να μ'ν τον βλέπη παρ' μόνον ο Θεός των όποιον ούτε φοβείται, ούτε πιστεύει!

Βένιερος.—(Ο παροξυσμός του βηχός επιτείνεται. Πίπτει επί του διβαρίου και έκστομίζει άνάσθρονος θρόγγυος πλήρης λύσης).

Εϋτύχιος.—Βλέπετε πόσον καλή γνωρίζω τους λόγους, δι' τους όποιους άρνεισθε. "Αλλά και σεις ζεύρετε τους λόγους, δι' τους όποιους έπιμένω. "Αν σ'ς συμπερή ένα τέτοιο σιάνδαλο, κάμετε ό,τι θέλετε, άς έκραγή! Πηγαίνω να τα πω όλα τής θειάς μου. θα τα μάθη και αυτή. Τώρα γίνονται συνωμότητες—μά συνωμότης φανερός! (άνέρχεται διά τής κλίμακος).

Βένιερος.—(Έγείρεται εν τω μεταξύ και προχωρεί προς τήν κλίμακα κλορούμενος, βήχων άκόμη, βραχνός). "Οχι... "Οχι... ποτέ! δεν θα σου περάση... Πήγαινε κάμη ότι θέλης... Κτ'νος... Κτ'νος! ("Επιστρέφει μετά κόπου και ίσταται παρ' το γραφεϊόν του στηριζόμενος. Πίρει όλίγον νερόν από το ποτήριον του καφέ. "Η λύσσα του εξακολουθεϊ σιλλογιζεται παίρνει το φυλλάδιον, που ξεφύλλισε, και όλίγον κατ' όλίγον το κάμνει κομμάτια.)

Βάβλας.—(εισερχόμενος δραμαίος όπως πάντοτε). Πορρ! Λεωνίδα, το ταχυδρομείο... Γράμμα από τή Νέα Υόρκη. (Λαμβάνει το ταχυδρομειον από τήν χείρα του Μανώλη μη εισερχομένου). Πώς το έπερίμενα αυτό το γράμμα!

Βένιερος.—(Λαμβάνει τήν επιστολήν και πετ' τα α.λ.λας επί του γραφείου). Χρ!

Βάβλας.—Μά τί έχεις; εσύ δε μιλάς διόλου: είσαι κόκκινος, άνω-κάτω.

Βένιερος.—"Υποτα... μ' έπιασε βήχας... εκείνος ο βήχας που ζέρεις.

Βάβλας.—Κάποιος θα σε σύγγυσε.

Βένιερος.—Με σύγγυσε... ναί... με σύγγυσε ο κόσμος... Μόνον καλό να μ'ν κάμησ' σ' αυτό τον κόσμο, Βάβλα! Ποτέ σου! (Αποσφραγίζει τήν επιστολήν και τήν αναγιγώσκει).

Βάβλας.—"Εννοια σου και χωρίς να μου το πής... που μπορώ εγώ να κάμω καλό. Έχω; ... Για να ιδούμε λοιπόν τί απέγεινε;

Βένιερος.—Είσαι εϋτυχής... (αναγιγώσκων). "Ω!... ω!... ω!!!... "Α, ωραία... ωραία... λαμπρά. Βάβλα, σε βεβαιώ ότι η καρδιά μου έγεινε περιβόλι. "Α! (άναστενάξει εκ θαύμα).

Βάβλας.—(κίπτει ν' αναγιγώσκη). Μά τί τρέχει λοιπόν; "Ε; τί; τί;

Βένιερος.—(Κρέπτων τήν επιστολήν). "Α, Βάβλα, είνε λιγάκι μυστικό (περιφέρεται) ά, είνε μυστικό... "Οραία, πολύ ωραία... "Ας π'ν στο Διάβολο όλα! Τώρα, τώρα θα τι μάθης, Παντελή. Μη βιάζεσαι...

Βένιερος.—(περιφερόμενος) "Ο Θεός που τον πιστεύω και τον φοβούμαι, Πανσελή, όλα τα οικονομεί εις τήν έντέλεια. Νά: ένα γράμμα, που αν ήρχετο πρό τριών ήμερών, θα μου έφερνε άποπληξία, σήμερα μου χύνει βάλσαμο στα ματωμένα σπλάγγνα... βάλσαμο!

Βάβλας.—"Αμποτε!

Βένιερος.—(Προχωρεί προς τήν θύραν και φωνάζει) Γεώργη!

Γεώργος.—(ακούγων) Έδώ.

Βένιερος.—Κόπιασε μέσα... Κάθησε έδώ... (ο Γεώργος εισέρχεται) Πήγαινε επάνω, Παντελή, και πές της Θεώνης, τής Ουρανίας, τής "Αθής και του Εϋτυχίου, του άνεψιού μου, να έλθουν κάτω.

Βάβλας.—(Σπεύδων περίεργος) Τρέχω. (άνέρχεται).

Βένιερος.—Θάπαντήσω εις τήν πρότασι που μου έκαμε ο κύριος Καλημέρης... Πρωτήτερα δεν με άφρασε ο βήχας... Τώρα να ιδής... (Περιφέρεται το δωμάτιον ως κάτι σχεδιάζων). Νά προσέξης καλά, σε παρακαλώ, τα μούτρα του Εϋτυχίου σου.

[Κατέρχονται ο Βάβλας πρώτος, η Θεώνη, η Ουρανία, η "Αθή, ο Εϋτύχιος].

Βάβλας.—Έδώ έμιαστε! ("Η Ουρανία και η Θεώνη κάθονται οι α.λ.λοι ίστανται γρόφ).

Βένιερος.—(ιστάμενος πρὸ τοῦ γραφείου του). Ὁ κύριος Εὐτύχιος Καλλιμέρης, πρῶτός μου ἀνεψιός, μοῦ ἔκχεσε πρὸ ὀλίγου τὴν τιμὴν νὰ μου ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας Ἀγγελίδου. Ὡς κηδεμών, εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπρόβλεπα μερικὰς δυσκολίας καὶ ἐξέφρασε μερικοὺς ἐνδοιασμούς· ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι ἡ εὐγλωττία του μ' ἔπεισε πολὺ γρήγορα καὶ τότε διακηρύττω ὅτι δέχομαι τὴν πρότασίν του εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως.

Βάρλας.—(πειραχθῆς) Πάει κι' αὐτό!

Βένιερος.—(πρὸς τὸν Εὐτύχιον). Ὅριστε, κύριε, νὰ τὴν πάρετε. Σήμερα, κύριε, ὅποτε θέλετε. (Πρὸς τὴν Οὐρανίαν). Κυρία, ὁ Εὐτύχιος εἶνε δικός σας, καὶ εἶθε εἰς τὸ σπίτι του νὰ εὑρετε τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὑποῖαν μόνον τὸνομά του σὰς ἐνθούμιζε εἰς τὸ δικό μου.

Οὐρανία.—(ἠθροίζουσα). Εὐχαριστῶ.

Βένιερος.—(Πρὸς τὸν Εὐτύχιον). Ἐπίσης ἐλπίζω, ὅτι θὰ θελήσετε νὰ με ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν παρουσίαν καὶ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ γυναικαδελφου σας καὶ τῆς γυναικαδέλφης σας. Τὸ βάρος τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο πολὺ μεγάλο δι' ἐμέ, ὁ ὅποιος μόνον μίσος καὶ ἀγνωμοσύνην θὰ εἶχα ὡς ἀντάλλαγμα. (ἀνησυχία). Ὅρεϊλω συγγρόνως νὰ σας εἰδοποιήσω, κύριε ἀνεψιέ, ὅτι ἡ μέλλουσα κυρία Καλλιμέρη δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὰ φορέματα, τὰ ὅποια φορεῖ καὶ τὰ ὅποια χροστέει εἰς ἐμέ. (Δεικνύει καὶ τὴν ἐπιστολήν). Δυστυχῶς ἡ περιουσία τοῦ Τζῶν Ἀζζαρη, δὲν ἀνέκει εἰς τὰ ὄρανα Ἀγγελίδου (κατὰ π. ἠθῆς). Ἄντ' αὐτῶν διακιοῦνται νὰ τὴν παραλάβουν—καὶ ἕως τότε θὰ τὴν παρελάβον βέβαια,— ἡ σύζυγος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου, οἱ ὅποιοι ἀνευρέθησαν τέλος πάντων καὶ ἐπαρουσιάσθησαν μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ. Πράγματι ἡ σύζυγος εἶνε ἰταλὶς ὀνομαζομένη Ἐμμα Ἀζζαρη, ὁ δὲ υἱὸς τῆς—συνονόματος—Γεώργιος. Ὁ μακαρίτης, ὁ ὅποιος ἐν ᾧ ζῶν μᾶς εἶχε λησμονήσῃ, ἐπέπρωτο μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ μας γίνῃ τόσο κακοῦ πρόξενος.

Βάρλας.—Συμφορὰ μας!

Βένιερος.—Ἐνυμφεύθη πρὸ εικοσιπενταετίας, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ ἐκείνη, φαίνεται, εἶχε φύγει μὲ τὸ παιδί της καὶ μὲ κάποιον ἐραστήν, χωρὶς νὰ λάβῃ διαζύγιον, καὶ ἐπλανήτο ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Ὁ Γεώργιος Ἀζζαρη, 23 ἐτῶν σήμερα, εἶνε υἱὸς νόμιμος. Δυστυχῶς ἀπεδίχθη. Ἐ! τί νὰ γίνῃ! Ὅπου διγύνοια καὶ δισπιστία καὶ κακία καὶ ἀγνωμοσύνη, ἐκεῖ καὶ ἀτυχία πλείστη.

Γεώργιος.—Ναί! καλὰ!..

Βένιερος.—Ἵπομονή. Βλέπω τὴν ἀπολίθωσίν σας. Σεῖς τοῦλάχιστον, ἐκτός ἀπὸ μίαν ἐλπίδα σχεδὸν βεβαίαν, οὔτε εἶχατε τίποτε ἄλλο, οὔτε ἐγάσατε. Ἀλλὰ τί νὰ πῶ ἐγώ, ποῦ αὐτὴ ἡ ἱστορία μοῦ στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες δραχμῆς; Ἐ, ἄς δοξάσω τὸν Θεό, ποῦ μ' ἔσωσε καὶ ἀπὸ μεγάλῃτερα. Κύριε Καλλιμέρη, ὁρίστε τὸ γράμμα αὐτὸ

διὰ τὰς λεπτομερείας· δὲν μ' ἐνδιαφέρει πλέον. Μόνον... τὸ γραμματόσημον θὰ σας πάρω (τῷ παραδίδει τὴν ἐπιστολήν, ἀποσχίζων τὸ γραμματόσημον). Πολὺ τυχερὸς ἐστάθηκα. Αὐτὸ λέγεται ἠωριάζει ἀπὸ σβέρκο.

Εὐτύχιος.—Διόλου. Δὲν εἰδεύρω τί σκέπτονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὰ παιδιά, ποῦ σιωποῦν. Ἴσως τὸ ἀπρόοπτον τῆς εἰδήσεως τὰ κάμνει νὰ λησμονοῦν ὅτι χρήματα καὶ εὐτυχία εἶνε δύο πράγματα ξεχωριστὰ καὶ ὅτι ὁ τίμιος ἰδρὼς εἰσπορεῖ νὰ τὰναπληρώσῃ ὅλα. (Ὁ Βένιερος μειδιᾷ εἰρωνικῶς). Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ ἦλθε τὸ πρᾶγμα ἔτσι. (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Οὐρανίας). Ἡ Οὐρανία εἶνε δική μου—καὶ ἐκτός ἀπὸ σᾶς, ὅλοι ἡξεύρουν καλὰ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπην της μόνον ἐπερίμενα. Δόξα τῷ Θεῷ ἔχομε νὰ ζήσουμε. Ὡς πρὸς τὰ ἀνήλικα, εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω τὸ βάρος, ποῦ ἀπορρίπτεται σεῖς, ὅστερ' ἀπὸ τὴν σωτήριον αὐτὴν ἐπιστολήν.

Βένιερος.—(Τότε τοῦλάχιστον μιλίε γλυκὴ).

Εὐτύχιος.—Εἶναι βάρος τόσο γλυκὴ, ὅταν ὡς ἀντάλλαγμα ἔχη τὴν ἀγάπην! (Ἡ Οὐρανία καὶ ἰσχυρῶς τὸ πρόσωπον διὰ τῆς χειρὸς συγκεκινημένη). Εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον, μὲ μιὰ γρηῃ μητέρα—θὰ πῶ πῶς ἔχω μίαν ἀδελφὴν (περιβάλλει διὰ τῆς ἄλλῃς χειρὸς τὸν λαιμὸν τῆς Ἀρθῆς) καὶ ἓνα ἀδελφόν (στρέφεται πρὸς τὸν Γεώργιον).

Βάρλας.—(Σταυροκοποῦμενος) Δόξα σοι ὁ Θεός!

Βένιερος.—Πολὺ καλὰ! ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, νὰ λείψουν, ἂν εἶναι δυνατόν, τὰ πολὺ συγκινητικὰ. Νὰ μὴν ἀργίσετε τότε τὰ φιλιὰ καὶ νὰ διαλύσετε τὰ συμπλέγματα. Πρὸ πάντων νὰ με ἀπαλλάξετε τῆς παρουσίας σας, ὅσο μπορείτε πειὸ γρήγορα. Δὲν μ' ἀρέσουν ἡ κωμωδίες νὰ τελειώνουν μὲ Ταμπλώ. Ἐλα, Βάρλα, ποῦ ἐμαρμαζώσεσ! ὅπως τοὺς ἔφερεσ πάρ' τοὺς ἀπάνω (γεύει νὰ φύγῃ). Δὲν ἔχομε τίποτε παιὰ μαζί. Ἐμπρός!—Ὅριστε, ὁρίστε κυρία Βένιερη. Ἐχομαι καιρὸν νὰ λογαριασθῶμε. Ἀλλὰ δὲν μου φαίνεται διόλου σὰν Νίκη, μὰ τὴν ἀλήθειαν!.. (Ἠορῆσεται ἡ Θεοῖν κρητομένη περὶ λυτος). Φαίνεται ὅτι δὲν ἦλθε ἡ σειρὰ σου ἀκόμη...

(Ὁ Εὐτύχιος καὶ ἡ Οὐρανία ἀνέρχονται ἐπίσης. Ἡ Ἀρθῆ καὶ ὁ Γεώργιος μένουν τελευταῖοι).

Ἀρθῆ.—(Πρὸς τὸν Γεώργιον). Ἐγὼ δὲν ἐκατάλαβα τί ἔπρεξε καλὰ-καλὰ. Μᾶς διώγει ὁ θεός;

Γεώργιος.—Ναί, ναί· πᾶμε.

Ἀρθῆ.—Ἐ ὄχι, ὄχι! ἐμένα δὲν με ἔδιωξε... ἐμένα μ' ἀγαπᾷ. Οὔτε ἐγὼ τὸν ἀρίνω· ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ τὸν θεὸ μου. (Τρέχει νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ. Ἐκείνος τὴν ἀποθεῖ καὶ ἀπομακρύνεται).

Γεώργιος.—(Ἀπάγων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, ἐκπληκτοὶ καὶ κατηφῆ). Ἐλα, ἀνάστη. Ἄν καλὰ καὶ πολὺ πειὸ ἔξυπνος ἀπὸ σένα, κατώρθωσε αὐτός νὰ γελάσῃ! (ἀνέρχονται).

Βάρλας.—(Καθήμενος). Τί εἶναι αὐτὰ Λεωνίδα μου; Τὸ ξέρω· τότε σὲ μὲ θὰ ρίξῃ· ὅλα τὰ κατὰ-βασα, γιατί ἐγὼ σὲ πῆρα στὸ λαιμό μου! (ἀναλύεται εἰς ἰσχυροὺς).

Βένιερος.—Ἄφησέ τὰ παιὰ, Βάρλα, νὰ ζῆς. Ἀβγία καὶ κλάματα. δὲν ντρέπεσαι! Ὅρεξι τότε ποῦ ἔχεις... (Περιφέρεται). Ἄ καὶ ὁ Γεώργιος... (Κτυπᾷ τὸ κοῦδοῦνι. Ὁ Μαγώλης ἐμφανίζεται). Πές τοῦ κυρίου Τέλη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Τέλης.—(Εἰσερχόμενος μὲ τὴν γραφίδα ἀπὸ χεῖρας). Τί ἀγαπᾶτε;

Βένιερος.—Ἄκουσε. Ὁ κύριος Ἀγγελίδης θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Γραφεῖο. Ὁ Γιαγκος, ποῦ γι' ἀγάπην τοῦ τὸν ἐβγάλαμε, ζῆ;

Τέλης.—Ζῆ, κύριε Βένιερη, μὰ ὁ Θεός· τὸ ξέρει πῶς ζῆ.

Βένιερος.—Δὲν κατώρθωσε ἔκτοτε νὰ βρῇ ἐργασία;

Τέλης.—Ὅχι, κύριε Βένιερη. Εἶνε τόσο δύσκολο πρᾶγμα σήμερα νὰ τοποθετηθῇ ἓνας νέος!

Βένιερος.—Καλὰ, καλὰ, (ἡ Δικαιοσύνη αὐτὸ ἀπαιτεῖ). Πέ τον, ἂν θέλῃ, νὰ ἔλθῃ. Τὸν ζαναπέρνω στὸ Γραφεῖο.

Τέλης.—Πολὺ καλὰ· κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ.

Βένιερος.—Ἐ, ἔ! ποῦ εἶσαι; στάσου. Νὰ μὴν του πῆς τίποτα.

Τέλης.—Πολὺ καλὰ· (ἐξέρχεται).

Βένιερος.—Δικαιοσύνη, δὲν βραδέσαι! (Πρὸς τὸν Βάρλα). Μόνον ἐγὼ λοιπὸν θὰ εἶμαι δικαίος καὶ καλός; Ὅχι! ὄχι! (καταφέρει τὸν γρόνθοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἰσχυρῶς). Ἀπὸ σήμερα καὶ εἰς τὸ εἶδος θὰ εἶμαι κακός!

Πίπτει ἡ αἰδαία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ἴδε σελ. 112).

Ναί, ἦτο πολὺ κουρασμένη. Ἡ συγκίνησις ποῦ τὴν διέσεισεν ὀλόκληρον μὲ τὴν τρελλὴν ἐκείνην ἐλπίδα τῆς ἐκοψε τὰς δυνάμεις. Ἐκάθησεν ἐξηντημένη, καὶ χωρὶς κίνημα ἐκοίταξε μὲ τὰ περιλυπη τῆς μάτια, μακρὰν πολὺ μακρὰν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἐλαφρὰ πνοή, μυσμημένη ἀπὸ βαλσαμωδῆ ἀρώματα, ἔφθανεν ὡς αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον, ἐσήκωνε τὸ ἐλαφρόν ἀπὸ μουσελίνην παραπέτασμα, ἐκύμαινε ὀλίγον τὴν φλόγα τῆς λυχνίας, περίξ τῆς ὁποίας ἐπερνούει τρελλὰ μιὰ ἐλαφρὰ πεταλούδα. Ὅπως καὶ τότε εἰς τὸ Βέβου, τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποῦ ὠμίλησε διὰ πρώτην φοράν περὶ τοῦ Ροβέρτου μετὰ τῆς Ἐνιδ, θαυμασία μὴν ἐσελάγιζεν εἰς τὰ ἄκρα τὰ κυκλῶ τοῦ ἐσκοτισμένου στερεώματος.

Ἐμείνεν ἀκίνητος, καὶ χωρὶς νὰ τὸ νοιώθῃ χονδρὰ

δάκρυα κατέβρεχον τὸ πρόσωπόν της. Ἡ ἀλυμρὴ των γούσις, ποῦ ἔβρεχον τὰ χεῖλη της, τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της· τότε ἐσηκώθη, παρετήρησε τὸ γράμμα ῥιγμένον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ἐπῆρε καὶ ἤρτισε νὰ τὸ διαβάσῃ:

«Ἀγαπητὴ μου Λίλιαν, δικί μ' ἀφήνεις ἔτσι, χωρὶς νὰ μου γράψῃς, χωρὶς νὰ πικρῆς εἰς τὴν ἐπιστολήν μου ποῦ σοῦ ἔστειλα ἐδῶ καὶ τρεῖς τὼρα ἑβδομάδες; Μοῦ εἶγες περισσότερὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ Βέβου, ὅταν τὴν παρκαμωμένη τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ὠμιλοῦσαμε περὶ ἐνὸς προσώπου, τὸ ὁποῖον τόσο σὲ ἐνδιέφερον... Ἐνθυμῆσαι;...»

Ἐὰν ἐνθυμῆτο!... τὸ χαρτί τῆς ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ ἔπεσε καταγῆς.

—Διατί ἡ Ἐνιδ μοῦ ὀμιλεῖ πάλιν δι' αὐτά; ἐψιθύρισε μὲ θλιβερόν τόνον σιγανὰ. Ἐπεθύμουν τόσο νὰ λησμονῶ! Καὶ τῆς ἐφαίνετο ἤδη ὀχληροτάτη ἡ ἐξκαλοῦθησις τῆς ἀναγνώσεως. Μολταῦτα ἐσήκωσε τὸ γράμμα ἀπὸ καταγῆς καὶ ἐξηκολούθησε:

«Μοῦ ἔγραψες, ἀγαπητὴ, νὰ μὴ σοῦ ζανακῶμω πλέον λόγον περὶ ἐκείνου, καὶ σὲ ὑπήκουσα... Ἐὰν σοῦ ὑπήκουον καὶ σήμεραν ἀκόμη ἂν δὲν ἐπίστευον ὅτι πρέπει διὰ τὴν εὐτυχίαν σου αὐτὴν νὰ παραβῶ τὴν σύστασίν σου. Ἄκουσέ με, Λίλιαν· ὁ Ροβέρτος Νωρῆ εἶναι ἐδῶ εἰς τὸ Λουγανό, ἀπὸ τρεῖς μέρες. Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ποῦ σοῦ γράφω τὸν βλέπω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου· περιπατεῖ εἰς μίαν δεινροστοιχίαν μὲ τὸν πατέρα μου, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου, καὶ συχνὰ σηκώνει τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος μου... Μαντεύω διατί· ζεῦρει εἰς ποῖον διευθύνεται αὐτὴ ἡ ἐπιστολή ποῦ ὀρθοσκοπίζω τότε.

«Ἐκράτησα, πολὺ ἀγαπημένη μου, τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ σοῦ ἔδωκα νὰ μὴν τοῦ εἶπω ποῦ εὐρισκόσαι... ἀλλ' ἐρωτώμαι ἂν κάμνω καλὰ νὰ σε ὑπακούω ἀκόμη. Γνωρίζω τότε ὅτι ὁ κ. Νωρῆ ἦλθε εἰς τὸ Λουγανό, διότι ἐγνώριζε ὅτι εὐρισκόμεθα ἐδῶ καὶ διὰ νὰ μᾶθη νέα περὶ σοῦ. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἀπλῶς καὶ ἀπὸ πολιτικῆν, ἠρώτησε περὶ τῆς λαίδου Ἐβανς καὶ περὶ σοῦ· τοῦ ἀπήντησα μὲ ὀλίγας λέξεις, διότι δὲν γνωρίζω διατί, ἐφραταζόμενη ὅτι δὲν ἐφέρθη καλὰ μαζί σου. Ἐπειτα χθὲς ἡ παρουσία τοῦ μου ἐνθούμιζε τόσο πράγματα, ὥστε ἤρτισα μὲ τὰ παιδιά νὰ ὀμιλῶ διὰ σὲ καὶ νὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν γλυκεῖαν μας διαμονὴν εἰς τὸ Βέβου· καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἐπειδὴ ἐγνώριζα πῶς ὑποφέρεις, ἀγαπητὴ μου, σὲ ὀνόμασα ἐκ δυστυχῆς μου Λίλιαν» ὅταν ἔλεγα τὸ ὄνομά σου.

«Δὲν ἐπίστευα ὅτι ὁ κ. Νωρῆ, εὐρισκόμενος ἀρεκτὰ μακρὰν θὰ με ἤκουε· ἀλλ' ἠπατώμην. Ὀλίγον ἀργότερα, ἐνῶ εὐρισκόμην μόνη εἰς τὸ σαλόνι, ἦλθε νὰ καθίσῃ πλάι μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ ἐκείνο τὸ σοβαρὸν τοῦ ὄρους καὶ τὸ βλέμμα ποῦ σὲ ὑποχρεώνει παντοῦτε νὰ τοῦ δώσης εὐλικρινῆ ἀπάντησιν:

«Χωρὶς νὰ τὸ θέλω διέπραξα τὴν ἀδικασίαν πρὸ μικροῦ νάκούσω κατὶ ἀπὸ τὸ στόμα σας, διὰ τὸ

ὅποιον ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω μερικὰς ἐξηγήσεις... θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε; Ἐνῶ ἐκάμνετε λόγον περὶ τῆς δεσποινίδος Αἰλιαν, ἐξεφράσθητε πολὺ θλιβερὰ περὶ αὐτῆς· μήπως τῆς συνέβη κανὲν δυστύχημα;

« Δὲν εἰδέω, τοῦ εἶπα· ἡ Αἰλιαν, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Βέβου, δὲν μοῦ ἔγραψε διόλου σχεδὸν ἄλλοτε ὅταν ἐχωρίζομεθα, μοῦ ἔγραψεν ὀλοκλήρους τόμους, εἰμὲθα τόσα χρόνια φίλοι. Ἐγνωρίσθημεν μωρὰ σχεδὸν καὶ ποτὲ, πρὶν ἀπ' αὐτὰς τὰς τελευταίας ἡμέρας, δὲν εἶχαμεν ποτὲ μυστικὰ μεταξὺ μας... » Μὲ δέκοψεν ἐπαναλαβὴν τὴν λέξιν « ποτέ » μ' ἓνα ἰδιαιτέρον τόνον· τοῦ ἐπανέλαβα « ποτέ » καὶ εἶχα τὸ δικαίωμα αὐτό· ἔ, Αἰλιαν;

« Τότε ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας, νὰ μ' ἐρωτᾷ ὄχι μετὰ περιεργείας, ἀλλὰ κ' ἓνα κἄτι τόσον συγκινητικὸν καὶ θλιβερόν εἰς μὴν φωνὴν του, ὥστε ἐγὼ, ἡ ὁποία τὴν πρῶταν ἀκὴν θὰ νύχαριστοῦμην νὰ τοῦ ἐπερόμην ὄχι πολὺ ὑποχρεωτικῆ, ἠναγκάσθη νὰ τοῦ δώσω ὅλας τὰς λεπτομερείας πού ἐνθυμούμην. Καὶ ἐφαίνετο πῶς τόσον τὸν εὐχαρίστουν νὰ τὰς ἀκούῃ. Καὶ ἐδλεπα πῶς ἐνδιερέρετο δι' ἐσέ ὅσον καὶ εἰς τὸ Βέβου. Τοιοῦτοτρόπως δὲν ἐνόησα καὶ ἀκόμη δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει μεταξὺ σας... καθὼς καὶ σὺ, φαίνεται πῶς ἀλλάξε καὶ αὐτός. Ἀγαπητῆ, δὲν θέλεις νὰ με τιμᾷς πλέον μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην σου; Εἶπέ μοι τί ἐπιθυμεῖς νὰ κάμω. Γνωρίζεις ὅτι σὺ εἶμαι ἀρροισωμένη ἐκ βῆθους καρδιάς. »

Τὸ γράμμα ξανάπεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς Αἰλιαν. Καὶ μέσα φλογερώτερος παρὰ ποτὲ ἠγείρετο ὁ πόθος νὰ παρατήσῃ πλέον τὴν ὑπόκρισιν τῆς ἀδιαφορίας ἀπέναντι τοῦ Ροβέρτου, καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ ὅτι τὸν ἐγκατέλειψεν μόνον ἐνεκα σοβαρώτατης ἀφορητικῆς, τόσον σοβαρῆς ὥστε ποτὲ δὲν θὰ ἐτόλμων τὰ χεῖλη τῆς νὰ τὴν εἰποῦν. Καὶ ὁ πειρασμός νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἦτο τόσον ἰσχυρός, ὥστε μηχανικῶς ἐσηκώθη διὰ νὰ γράψῃ ὅτι τῆς ἐπέλεξεν τὴν καρδίαν. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ κίνησις τὴν ἐκράτησε. Διατί νὰ τοῦ γράψῃ; Δὲν εἰλυπεῖτο ἤδη ἀρετὰ διὰ τὴν πρῶτην ἐκείνην ἐπιστολὴν πού τοῦ ἔγραψεν ὑπαίκουσα εἰς τὴν ἀλόγηστον ἐκείνην ὠθησιν; Ἄν καὶ πάλιν ἐμελλε ν' ἀπατηθῆ; Νὰ περιμένῃ, ἐπρεπε νὰ περιμένῃ καὶ ἔπειτα, ὅταν θὰ ἦτο ἡρεμώτερα, θὰ ἐδιόχετο νὰ κάμῃ ὅτι τῆς ἐφαίνετο καλὸν καὶ δίκαιον καὶ θὰ ἐζήτει καὶ τὴν συμβουλήν τῆς λαίδου Ἐβανς.

Δὲν ἦτο ἤδη καὶ αὐτὸ ὑπερτάτη καὶ ἀνεπίστος εὐχαρίστησις νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν τὴν εἶχεν ὅλως διόλου ἐξορίσῃ ἀπὸ τὴν σκέψιν του;... ἀλλ' ἀπεναντίας μάλιστα ἐφαίνετο πῶς νύχαριστοῦντο νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτῆς;...

Ἦτο ἡ ἐπίδρασις τοῦ γράμματός τῆς Ἐνιδ; τὴν ἐπομένῃ μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονητικῆς ἐκαρπαδῶναι τὴν ἀφιξίν τοῦ μεσημβρινοῦ ταχυδρομείου. Ἄλλ' ἡ

ὦρα ἐπέρασε χωρὶς νὰ φέρῃ τίποτε δι' αὐτήν. Ἐπρεπε τότε νὰ περιμένῃ ὡς τὸ βράδυ· καὶ, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ, ἠσθάνετο ἤδη ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας αὐταὶ αἱ καθημεριναὶ ἐμφανίσεις τοῦ γραμματοκομιστοῦ ἦσαν τὸ μόνον ἐλαττήριον τῆς ζωῆς τῆς. Μολαταῦτα τί ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ;

Τὸ δειλινὸν ἐξῆλθε διὰ τὸν προσφιλῆ τῆς καθημερινὸν περιπάτον εἰς τὸ βουνό· καὶ ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὴν συνειθισμένην θέσιν, ἐπῆρε τὸ γράμμα τῆς Ἐνιδ διὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, νὰ τὸ ξαναδιαβάσῃ ἄν καὶ τὸ ἤξερε ἤδη ἀπ' εἴσω.

Ἄλλ' ἐξάρνα, ἀποτόμως, ἐστάκωσε τὴν κεφαλὴν ἐπειδὴ τῆς ἐφάνηκεν ὅτι ἤκουσε τὸν ὄνομα τῆς προερχόμενον ἐκεῖ πολὺ πλησίον τῆς· τὸ γράμμα τῆς Ἐνιδ τῆς ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα... ἐμπρὸς τῆς, θεωρῶν αὐτὴν μὲ τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν δὲν ἤλιπε πλέον νὰ ἐπανιδῆ, ἴστατο ὁ Ροβέρτος Νωρῆ. Ἐσηκώθη ὀλόβρη, ἀνίκανος νὰ προφέρῃ λέξιν, σχεδὸν τρομαγμένη ἀπὸ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτὴν ὄνειρου θεωρουμένου ἀδυνάτου· τὸ γαλανὸ τῆς μάτι εἶχε μίαν ἀρρητον ἀκτινοβολίαν.

— Ὅυτε λέξιν λοιπὸν ἀπλὴν χαιρετισμοῦ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου δὲν ἔχω; Αἰλιαν... Εἶσαι λοιπὸν τόσον θυμωμένη πού ἦλθα χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν σου; εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ πάλλουσαν χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ τὴν θεωρῇ, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο τάχα μήπως τοῦ διαφύγῃ καὶ πάλιν. Μ' ἓνα βλέμμα ἀνέγνωσε τὴν φρικώδη λύπην τῶν ἡμερῶν πού διεύρευσαν ἐπάνω εἰς τὸ ὄργον πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ἀπείρως μεγάλοι.

Πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὸν λόγον του, μ' ἀσυνείδητον κίνημα ἐκείνη ἔβαλε τὰς δύο μικρὰς τῆς χεῖρας μέσα εἰς τὴν χεῖρα πού τῆς ἔδινεν ἐκεῖνος, ὅπως τὸ πρῶτὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸ Βέβου.

— Θυμωμένη! ἐπανέλαθεν ἐκείνη σιγὰ μὲ φωνὴν σχεδὸν ὄνειρώδη. Ἄ! ὄχι, μοῦ ἐφαίνετο τόσον καλὸν νὰ σας ἰδῶ καὶ ὅμως... γιατί, ἄχ! γιατί νὰ ἔλθετε ἐδῶ; ποῖος σὰς εἶπε πῶς εἶμαι ἐδῶ.

— Ἦ φίλη σας, εἰς τὸ Λούγαν... Δὲν ἦτο ἀσπλαγγγος ὅπως σεῖς! Ἐνόησεν ὅτι διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τῶν δύο μὲς, ἐπρεπε νὰ σὰς ὁμιλήσω καὶ μοῦ ἐφανερώσῃ πού εἴσθε κρυμμένη, Αἰλιαν, διὰ νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐρωτήσω διατί μ' ἀπεκρούσατε τόσον σκληρῶς.

— Θεέ μου, Θεέ μου! εἶπεν συγκινημένη μέχρι τῶν μυγαιατῶν τῆς ψυχῆς τῆς, ἀπὸ τὸν τόνον ἐκείνον ὅστις ἀντήχει πλήρως γλυκείας σοβαρότητος εἰς τὴν μεγάλην σιγὴν τοῦ βουνού.

Ἐπίσης μόνον ἦσαν καὶ τὴν τελευταίαν φωνὴν εἰς τὸ Βέβου.

— Αἰλιαν, ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον τόνον, — ἦτον ὀρθιος ἐμπρὸς τῆς, ἐνῶ ἐκείνη ἐκάθητο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀσπρη σάν τὸ φέρεμά τῆς, — Αἰλιαν, ἐνθυμείσαι ὅτι ἓνα πρῶτὸν μοῦ ὑπεσχεθῆς νὰ γίνῃς σύζυγός μου καὶ ἐν τῇ καρῇ καὶ ἐν τῇ θλίψει... Καὶ ὅμως μετενόησες ἀμέσως!... (Ἐπεται τὸ τέλος).

λυπεῖ, πού ἡ χωρητικότης τοῦ στομάχου μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ πῶ ὅλο τὸ κρασί τοῦ κόσμου μὲ μιὰ ρουφηξιά! »

Πρῶτα - πρῶτα ἔρχεται ἡ μανία τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἐξκολουθεῖ ἡ σειρὰ χωρὶς νὰ λησμονηθοῦν οὔτε τὰ γραμματόσημα, οὔτε οἱ ζωγραφικῆς, πού εἶναι ἐπάνω στὰ κουτιά τῶν σπέρτων, οὔτε τὰ προγράμματα θεάτρων, οὔτε... τὰ σχοινιά γιὰ δέσιμο.

Μία δὲξήσιμος αἰδὸς εἶχε σκεπασμένους τοὺς τοίχους ὀλοκλήρου αἰθούσης μὲ τὰ προγράμματα τῶν παραστάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πρῆτης - πρῶτης.

Ἄλλη ἔκκαμε τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς καταλόγους τῶν φαγητῶν τῶν διαφόρων ξενοδοχείων, ὅπου κατέλυε, ὅταν εὐρίσκατο εἰς περιοδείας.

Ἐνα ἀρετὰ τρυφερὸ εἶδος συλλογῶν εἶναι τὰ λευκώματα. Καὶ εἶναι ἀρετὰ παλῆ καὶ νέα συγγρῶνως μὴ αὐτῆ. Ὁ Παράσχος τὰ θεωροῦσε πολὺ κακὰ σαλάτα, γιατί πλάγι ἐξάρνα στὸν πειρὸν μεγάλου ποιητῆ βλέπει ἓνα κούτσουρο. Τί γὰρ στομάχι.

Ὁ ἴδιος παρεκλήθη νὰ γράψῃ εἰς ἓνα λευκώμα ἀφ' οὗ ἐξ ἐφόδου ὅπως τὸ λέγει ὁ ἴδιος. Μέσα ἐκεῖ βρῆκε πλάγι στοὺς στίχους τοῦ Βύρωνος τοὺς στίχους κἄποιου Νικολετοπούλου καὶ γράφει στὸ τέλος τοῦ ποιήματός του: «τόπον Νικολετοπούλε καὶ Μπαύρον ἄν δὲν εἶμαι!» Ἄλλ' ὅλοι δὲν ἦσαν τῆς αὐτῆς ιδέας, ἴσως διότι ὅλα τὰ λευκώματα δὲν μοιάζουν ἐκεῖνο.

Ἰδοὺ τί ἔγραψε ἡ Βιολέττα Παρισσῆς, Θαρρῶ, : «Τί εὐχαρίστησις νὰ ξαναδιαβάξῃ κανεὶς ἓνα γράμμα πού τῷ γῃ πρὸ πολλοῦ ξεχασμένο! Νοιώθει ἐκ νέου τὰ τρυφερὰ τῆς νεότητός του συναίσθηματα γυρᾷ πίσω σ' ἐκεῖνα του τὰ εὐτυχημένα χρόνια, πού ποτὲ πειρὰ δὲν θὰ ξαναδιῆ· ξεχειλῆ ἡ καρδιά. Δοκιμάξεις μίαν ἀπερίγραπτη μελαγχολία ὅταν ξαναβλέπῃς τίς γραμμὰς, πού ἐχάραξε μιά ὑπαρξίς, πού γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει πειρὰ. Ἦ καρδιά τῆς ὠδηγοῦσε τὸ χεῖρ τῆς γιὰ νὰ σοῦ γράψῃ αὐτὲς τίς γραμμὰς, πού εἶναι τὸ μόνον ἐνθύμιόν τῆς, πού σοῦ μνήσκει!»

Θαρρῶ πῶς ἀπ' ὅλα τὰ τοιοῦτου εἶδους αὐτὸ εἶναι τὸ φυσικώτερον συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ χρόνια περνοῦν καὶ φεύγουν μαζὶ τους ὅλας οἱ εὐτυχημένες στιγμῆς, πού τόσο συχνὰ ἀπαντᾷ κανεὶς στὰ νεῖατα του. Κι' ὅσο βλέπει ὁ ἀνθρώπος νὰ καταρρῆ ὀλάκερο αὐτὸ τὸ μαγεμένο παλάτι, πού ἐκτισε στὰ βῆθη τῆς καρδιάς του, τοῦ ὁποίου κἄθε πέτρα τὴν αἰσθάνθηκε βαθεῖα - βαθεῖα, προσπαθεῖ νὰ τὸ συγκρατήσῃ, νὰ τὸ στερεώσῃ, ἢ νὰ ταρῆ τοῦλάχιστον κάτω ἀπ' τὰ ἐρείτιά του!

Εἶναι χωρὶς καμμιὰ διαφορὰ ἡ ἴδια ἡ φιλοσοφία τῆς φωτογραφίας, τὸ διδύμὸ τῆς ἀδελφῆ, ἀφοῦ εἶναι, ἡ ἀπεικόνισις, ἀτελής, δυστυχῶς πάντοτε, τῆς καρδιάς.

Εἶπα παραπάνω γιὰ τὴν διαρκῶς ἀνανεουμένην μὴδα τῶν λευκωμάτων καὶ θυμῆθηκα ἄλλες μὴδες.

Τίποτε πειρὸ ἀστατο ἀπ' τίς μὴδες. Στὴν Κίνα π. χ. εἶναι τῆς μὴδας τὸ μικρὸ πῶδι διότι τὸ εὐρίσκουν ἐμορφο, σ' ἐμᾶς ἀπ' ἐναντίας ἀφήνουν τὸ ὑπόδημα ἀρετὰ μακρύτερον ἀπ' τὸ πῶδι.

Ἄλλη μὴδα :

Πρὸ ἐνός τετάρτου αἰῶνος αἱ γυναῖκες μὲ τὰ ἱστορικὰ κρινολίνα μοιάζουν σάν κῶνοι, κατόπιν κατήργησαν τὸ κρινολίνο διὰ νὰ καταντήσουν στὸ ἀντίθετον ὅλως διόλου σχῆμα μὲ τὰ καρδιά-καρδιά μανίκα καὶ τὰ στενὰ φουστάνια τους.

Νὰ καὶ μιὰ περιγραφή τοῦ ποδηλάτου ἀπὸ ἓνα κινεζὸ χωρικό.

«Εἶναι ἓνα μικρὸ μουλᾶρι πού τὸ ὀδηγοῦν ἀπ' τὰ αὐτάκια καὶ τοῦ δίδουν κλωτσιές στὴν κοιλιά διὰ νὰ τρέχῃ».

Ἐνα ἐπιστημονικὸ φύλλο σημειοῖ τὰ κεφάλαια τὰ τὰ ὅποια χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰ διάφορα κράτη δι' ἔργα ἤλεκτρισμοῦ.

Ἦ Ἀγγλία διαθέτει 500 ἑκατομμύρια φράγκων, ἡ Γαλλία 750 ἑκατομμύρια καὶ ἡ Γερμανία 1 δισεκατομμύριον.

Κατόπιν ἔρχονται ἡ Αὐστρία, ἡ Ἰταλία, Ἰσπανία καὶ ἡ Ἑλβετία μὲ μόνον 700 ἑκατομμύρια.

Ἦ Ρωσσία, ἡ Σουηδία καὶ Νορβηγία καὶ ἡ Δανία 250 ἑκατομμύρια. Ὑπερβαίνει ὅμως ὅλα τὰ κράτη ἡ Ἀμερική μὲ τὰ 2 δισεκατομμύρια καὶ 250 ἑκατομμύρια.

Ὁ Καναδὰς 250 ἑκατομμύρια.

Ἦτοι 900 ἑκατ. τὸ ὅλον διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ 2 1]2 δισεκατομμύρια διὰ τὴν Ἀμερική.

Ἄλλη στατιστικὴ :

Κἄποιος ἰατρὸς ἔκαμε πειράγματα μὲ ἰδιαιτέρον δυναμόμετρον διὰ νὰ εὐρῇ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν καταβάλλουν αἱ σιαγῶνες διὰ τὴν μάσησιν καὶ ἦρεν κατὰ μέσον ὄρον 45 κοιλὰ ἀναλογοῦνται εἰς τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας καὶ 90 διὰ τοὺς... τραπέζιτας

Θαρρῶ ὅμως πῶς οἱ περισσότεροι τραπέζιτα μὲ περισσότεραν δύναμιν τρώγουν τὴν περιουσίαν τοῦ κόσμου.

Ἐπίσης ὁ ἐν λόγῳ ἰατρὸς δὲν προσδιόρισε τὴν δύναμιν μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ἐμορφα μαργαριταρένια δοντάκια καμμιᾶς νόστιμης τραγανίζουσι τίς κολοσιαιεῖς Ἀμερικανικῆς περιουσίας.

Γ. Γ. Κάρ.

Ἐάν ὁ θάνατος ποῦ διαρκεῖ λίγες στιγμές εἶναι βράσανο ἢ ζωὴ ποῦ διαρκεῖ χρόνια τί εἶναι;

Ἄστροι εἶναι μιὰ φλόγα χωρισμένη εἰς δύο μέρη τὰ ὅποια προσπαθοῦν νὰ συνενωθοῦν.

Ἄστροι εἶναι ἐπίφοβον λαχρῖον. Εἰς ἓνα καλὸν λαχρῖον ἀναλογοῦν ἕκαστο κακόν.

Κάποιες γυναῖκες ἐκμηδενίζουν τὸν ἄνδρα τους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ποῦ ὁ κόσμος οὔτε λόγον κἀμνεῖ γι' αὐτόν.

La Bruyère

Στις λεπτεῖς καὶ τίμιες ψυχές ὁ ἔρωσ δὲν παρουσιάζεται παρὰ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὑπολήψεως.

Ἀπὸ δεκατεσσάρων ἕως δεκάξη χρόνων ἤθελα ἓναν ἄνθρωπο εὐγενῆ, ἀπὸ δεκάξη ἕως δεκακοτῶ ἓναν πνευματώδη καὶ ἀπ' τὰ δεκακοτῶ κ' ἐπάνω ἓναν φιλόσοφο.

Kx POUAN

Οἱ ἐλαφροῦ χαρακτῆρος ἄνθρωποι, μποροῦν νὰ κερδίσουν συμπάθειαν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα ν' ἀγαπηθοῦν.

Πεῖρ εὐκόλῃ κακτικῶς κανεῖς τὸ πνεῦμα μὲ τὴν καρδιά, παρὰ τὴν καρδιά μὲ τὸ πνεῦμα.

Δούροστα Κούπευ.

ΕΞΕΛΟΘΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραμμάτια.

(Δι' ἑορτῆς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τιμᾶται ὄρχ. 2

(Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. γρ. 2.)

Ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ ἐκδότην, καὶ διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου λαμβάνουσιν οἱ ἀναγνώσται μας δευτέρου ἐγγράφου τῆς «Διαπλάσεως τῶν παίδων» τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος του τούτου περιοδικῶ, τὸ ὅποτον θερμῶς συστήνομεν εἰς ὅλους τοὺς οἰκογενειάρχας.

Μικρὰ ζαργάκια.

13. Τί νομίζετε πρόσθετον;

14. Ποῦ ἀποδίδει ὁ καθένας τὴν δυστυχίαν του;

15. Τί ἰδέαν ἔχει ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του;

Ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ 13 ἀριθμοῦ τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς».

7. Τοῦ ἀπλωϊκοτέρου μου, γιὰ τὰ τὸν γε.λῶ. (δὲν εἶναι γεγρατὸρ φί.λε μου).

8. Ὅταν πάγη γὰ ἐξαργυρώση τὸ λαχεῖο ποῦ τοῦ ἔπεσε.

9. Ὅταν τοῦ χρειάζεται γλήγωρα γὰ ταυρ-γιάξην εἶα καλὸ ψέμμα καὶ δὲν τὸ βροῖσκει.

ΔΗΤΗΟΓΡΑΦΟΣ.

7. Ἐκείνην ποῦ στερήθηκα καὶ ἔπνοι δὲν εὐρίσκω.

8. Ἐφ' ἀμάξης ὅταν ἀ.λ.λος π.ληρώη.

9. Ὅταν εἶναι γα.λαχρός.

ΓΕΩΡΓΟΣ

7. Προτιμῶ τὴν γειτονιά τῆς ἀντιζή.λου μου, γιὰ τὰ τὴν κατασκοπεύω.

8. Περὶ καρεῖς εὐχάριστα τὸ γεφύρι, ὅταν ἀνεροπο.λῆ.

9. Νοιώθει καρεῖς τὰ κεφάλι του ἄδειο, ὅταν νοιώθῃ τὴν καρδιά του γεμάτη καὶ τὴν τσέπη του ἄδεια.

ΑΝ.

Μετὰφράσις τοῦ Γαλλικοῦ τετραστίχου.

Ἄστροι εἶνε ὅλοι οἱ ποιηταὶ τρε.λλοῖ,

Μαζῆ σου, φί.λε, συμφρονῶ πο.δῆ,

Ἄ.λ.λ' οἱ τρε.λλοῖ δὲν εἶναι ὅλοι ποιηταὶ

Ἄστροι οὐ δὲν εἶσαι ποιητῆς, ἀγαπητέ;

Σμύρνη.

Σ. Β.

Ἀλληλογραφία.

39. κ. Ν. Β. Φανάριον. — Ἐχαρίσατε σελῖδα πολὺ τιμὴν εἰς τὴν «Ἠχώ». Ἡ συνεργασία σας ἢ τακτικῆ, πολὺ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ταχέαν τῶν εὐχῶν σας ἐκπλήρωσιν. Εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 10 φυλ. ἀναφέρομεν διὰ τὴν ἱερόσουλον κλοπὴν τοῦ ποιήματος τοῦ Βιζυητοῦ. Δὲν πιστεῶ νὰ ἦνε πολίτης λόγιος ἀλλὰ κανένα παιδί.

40. Γ. ἐνταῦθα. — Τὸ ἔργον ἔχει ἀληθινὴν ἄξian καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δανεισθῆ τοιαύτην ἀπὸ τὸ προταχθὲν ὄνομα. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε ὅλα τὰ ἔργα σας. Καὶ ἢ σύλληψις τῆς ἰδέας εὐτυχῆς καὶ ἢ ἀποτυπώσεις πολὺ ἐπιτυχῆς. Μὴν ἀπογοητευθῆτε. Γράφετε.

41. Καμέλιαν ἐνταῦθα. — Λυποῦμαι διότι δὲν σὰς ἀνεγνώρισα ὑπὸ τὸ ὄρατον ψευδώνυμόν σας. Δημοτικώτατον τραγοῦδάκι εἶνε καὶ τὸ ἀποκρατικὸν τοῦ Πολέμη. Γαλαρομάτα καὶ ξανθὴ κτλ.

42. Γ. Ἡ δημοκρατικὴ ἀβίαστος, ἀλλὰ τὸ ὅλον πολὺ ἀκατάστατον. Σεῖς γυναῖκα εἴσθε, ἀπὸ νοικοκυροσύνη θὰ ξεῦρετε, τακτοποιήσατέ το.

43. κ. Κ. Κ. εἰς Πύργον. — Ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα. Ἀποδείξεων στείλει-ζαι σταλήσονται προσεχῶς.

Οἱ κ. κ. συνδρομηταί, δύνανται νὰ πευθῶνται διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸ περιοδικόν.

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνταποκριτὴν κ. Κωνσταντῖνον Κοιμνητῖν εἰς Πύργον.

Οἱ ἐν Σμύρνη πρὸς κ.κ. Στέφανον Βεῖνόγλου καὶ Ν. Ζαραχάνην.

Οἱ ἐν Ἀγκύρᾳ πρὸς τὸν κ. Α. Γιανόπουλον.